

България бѣха: Стефанъ *Стамболовъ*, Петръ *Воловъ*, Никола *Обрѣтеновъ*, Иванъ *Х. Димитровъ* (Старо-Загорець, живущъ въ Търново), Братия *Хитрови* и Стоянянъ *Займовъ*. Горното прибавихме къмъ свѣдѣніята на биографа съ цѣль да допълнимъ и поправимъ списъка на лицата, било като войводи, било като революционери-апостоли, било като членове на Централния Бѣлг. Рев. Комитетъ прѣзъ 1875 год., на който комитетъ съдалището бѣ Букурещъ.

Слѣдъ краткия очеркъ на положението и настроението на духоветъ, биографа реди цѣль редъ отъ документи, които прѣдаватъ съвършенно исторически характеръ на биографическия му опитъ. Публикуванитъ документи хвърлятъ чисто историческа свѣлина върху дѣятелността и плана на *българското приврѣменно правителство* прѣзъ 1875 год. Биографа наведнажъ е разрѣшилъ нѣколко въпроси съ публикуваннето на тѣзи документи, които въпроси сѣ чисто исторически и съвършенно малко се отнасятъ до биографията на Ботева. Публикуванието на тѣзи документи бъркатъ, въ художествено отношение, на биографическия спитъ, защото тѣ по съдържанието си интересуватъ само историчитъ, а не и обикновенитъ читатели, които искатъ ефекти и непрѣкъснатъ расказъ за живота и дѣлата на героя — бъркатъ като всѣки прѣдмѣтъ, който съдържа въ себе си елементитъ на естетическата индиферентность, ако е позволено така да се искажемъ. Но, добръ е направилъ биографа, че ги е публикувалъ, защото съ това той е далъ голѣмо улеснение на бѣдъшитъ историци.

Съ документи въ рѣчка биографа расказва за второто отивание на Ботева въ Одесса, упълномощенъ отъ Приврѣмненото, Българско Правителство и отъ името на хиляда български възстаници, да проси помощъ отъ славянскитъ благотворителни общества, и въ сѣщото врѣме да доведе въ Букурещъ хвърковатия войвода *Филипъ Тотя*. Пристигналъ въ *Одесса*, почувалъ тукъ-тамъ, не му отворили, връща се съ праздни рѣcke. Послѣдвало разочарование въ дѣлото. Това разочарование се прѣобърнало на отчаяние, когато пристигнали извѣстия отъ Българско за неуспѣха на революцията. Тукъ му бѣше мѣстото биографа да помѣсти документа за оставката на Ботева, а не въ XI-и отдѣлъ, гдѣто се расказва за неговото тежко финансово и нравствено положение.

Този отдѣлъ е краткъ, но пълень повече съ документи, отъ колкото съ факти. Така като биографа си е позволилъ да втика въ биографическия си опитъ и чисто исторически документи и факти, то не щѣше да бѣде злѣ, ако бѣше расказалъ и за *общото събрание* отъ прѣдставителитъ на съзаклятническитъ комитети въ Българско и Влашко. Това събрание бѣ, може да се каже, едно отъ най-голѣмитъ *общи събрания* на българскитъ революционни комитети. Прѣдсѣдатель (по старшинство) на това събрание бѣ войводата *Панайотъ Хитовъ*; ораторитъ му бѣха: Христо *Ботевъ* и *Стефанъ Стамболовъ*. Комитетитъ въ Българско се прѣдставляваха отъ *Воловъ*, Петръ *Енчевъ* (Тулчалията), Никола *Обрѣтеновъ*, Ст. *Займовъ*, Иларионъ *Драгостиновъ*, Иванъ *Х. Димитровъ*, Никола *Ганчевъ*, а отъ Романия имаше прѣдставители отъ Галаць,